

HET AMSTERDAMS LYCEUM
OLO-BULLETIN

nummer 19, juni 1997

OUD-LEERLINGENORGANISATIE
van
HET AMSTERDAMS LYCEUM

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfrond 42
1183 GB Amstelveen
tel.: 020-6452772

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25
1071 SL Amsterdam
tel.: 020-6719159
fax : 020-6648529

OLO-bestuur

Eric Ros
Paula van Cleef-Joachimsthal
Tine van Gelderen
Maarten Lemberger
Reina Spier-van der Woude
Alfred de Swarte

bankrekening OLO: 46.78.07.493
(Postbankrekening ABN-AMRO: 2391)

lay out/DTP : Maria Boschman/Leszek Sczaniecki
druk : F. Vonk

Van de redactie

"Jongens en meisjes, het Gunning is tachtig jaar", dat waren de eerste woorden van Roel Schoonveld tijdens zijn lustrumrede. Impressies van het lustrum zijn van de hand van Esther Geerling, Han van der Linden-Schadd en mij zelf. Veel post-lustrum dus in dit nummer, maar ook herinneringen aan dierbare, helaas onlangs overleden docenten. Paula van Cleef herdenkt Dr. Henk Brugmans, terwijl Dr. G.C. Krijn en Eric Zwijnenberg mevrouw Beer-Sieburgh herdenken, die bij woord-grapjes over haar naam steevast repliceerde "maar jullie vergeten dat ik niet als Beer geboren ben" en wier meest kenmerkende uitspraak "terug naar de fysica" was.

Voor het mededelingenblad van Het Amsterdams Lyceum interviewden Ellen Stinis en Rob Hendriks de legendarische oud-docente Nederlands en Geschiedenis mevrouw Van Katwijk-Knapp. Zij was voor veel eerste klassertjes een moederfiguur, die gaarne "langs een scheef groeiend boompje een stokje zette". Zij vond de leerlingen toen al zeer zelfstandig, "moesten die nog zelfstandiger worden?" Ik proef een ondergrond van kritiek in de richting van mevrouw Netelenbos.

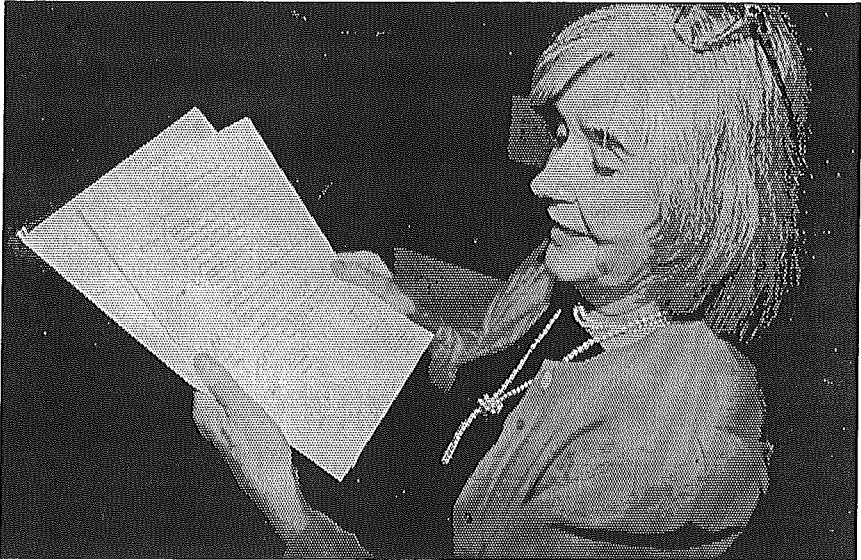
Dat leerlingen, althans "onze" lyceïsten al sinds jaar en dag zelfstandig waren, wordt nog eens bevestigd in het stukje over het Lyceumlid van Gerdien Boersma, eerder verschenen in het mededelingenblad. Zo concipieerde de redactie van HALO in 1924 een eigen schoollied naast het Lyceumlid, "Halo op 't feestelijk samenzijn", dat weldra de bron werd voor ons beroemde schoolfluitje, en later van scabreuze onofficiële teksten zou worden voorzien. Sindsdien is er een vreedzame coëxistentie tussen beide liederen.

Tot zover het terugzien.

En dan nu het vooruitzien: u heeft ons verblijd met vele herinneringen aan Wolkenland. Wij kunnen u dan ook in het najaar een omvangrijk themanummer over dit onderwerp aanbieden. De redactie dankt de inzenders van harte.

Donald Koppel

15 februari 1997: Lustrumviering in het WTC

gastvrouw Wieke Haitzma Mulier

dirigent Bas Pollard: "spion van het Voësiusgymnasium"

Openingstoespraak Drs. Ed van Thijn

Beste schoolgenoten!

Halo, op 't feestelijk samenzijn. Met deze historische, bijna gevleugelde woorden opende vijf jaar geleden de burgemeester van deze stad het feest ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan.

Nou ja, moet het OLO-bestuur gedacht hebben. Dat is lekker makkelijk, dat kan iedereen die hier een blauwe maandag op deze school gezeten heeft. Dus vroegen ze mij, of ik het dit jaar zou willen doen. Gewoon, als oud-schoolgenoot.

Dames en heren! *Halo op 't feestelijk samenzijn een krachtig, fris lied Lyceïsten.* Ik herinner mij van vijf jaar geleden dat het een prachtig feest was, met een geweldige opkomst met veel nostalgie, veel emotie ook en heel erg veel oude bekenden en oude herinneringen. En een enorme liefde voor de school, die ons - en dat word je je op dat moment weer erg bewust - zoveel bagage heeft meegegeven.

En nu, vijf jaar later, is de opkomst weer groot. Onze school, het op één na oudste lyceum in Nederland, bestaat nu alweer 80 jaar.

De spreker van vijf jaar geleden zei, dat naarmate je ouder wordt je steeds meer beseft hoe fijn en belangrijk die schooltijd was. Op het moment zelf, als scholier, sta je daar niet zo bij stil, maar Gunning, die ik nog net heb mogen meemaken, zei altijd: "het is een opleiding voor het leven, om te leven". De spreker van toen zei: "je moet geleefd hebben om dat te beseffen".

Wij hebben inmiddels weer vijf jaar levenservaring erbij. En ik heb in die vijf jaar, moet ik u zeggen, nog heel vaak aan die schooltijd gedacht. Vooral toen ik een vijftal maanden in Den Haag samen met een andere oud-lyceïst, even "buitenschools actief" mocht zijn. Het Binnenhof als een soort Wolkenland dus!

En wij zongen: *Wij willen zien de zonneshijn, wij willen zijn idealisten!*

Maar ook - want ons schoollied houdt met alles rekening -: *Met stemmen van metaal en staal verklanken wij ons eigen taal...*

En toen ging het mis... Zeker toen een derde schoolgenoot in Vrij Nederland, onder aanhaling van hetzelfde schoollied - en ik citeer: *Waar ook de levensstorm ons jaagt, ons heendraagt over wereldzeeën...* zijn beide schoolgenoten opriep de eer aan zichzelf te houden en op te krassen. Dat hebben we toen - na enig tegenstribbelen, dat heeft u allemaal gezien - uiteindelijk gedaan.

En nu - en mijn schoolgenoot is hier ook aanwezig, het is weer een avond van verbroedering - nu zijn we weer allemaal vijf jaar ouder en vijf jaar wijzer.

Onze school is tachtig jaar en still going strong. Opnieuw heeft ons bestuur een prachtig feest georganiseerd en u bent weer in groten getale opgekomen. Het wordt weer een nostalgische avond met veel dierbare ontmoetingen. En opnieuw zullen we beseffen: *Eén beeld is er dat nooit vervaagt: dat is ons goed, ons trouw Lyceum!*

de rector toont de uit te reiken lustrumpenning

*rector Schoonveld en oud-rector Krijn met
mevrouw Krijn*

"Het Gunning" is tachtig jaar oud!

Zo begint rector Schoonveld zijn lustrumrede, uiteraard na de aanhef: Jongens en meisjes! "Het Gunning", want zo heette het Amsterdams Lyceum eigenlijk, en terecht! Hij meldt, dat 'Het Amsterdams' na de teloorgang van het Nederlands Lyceum nu het oudste lyceum in Nederland is.

In tachtig jaar is er veel veranderd, maar zijn er toch ook veel dingen hetzelfde gebleven. Zo las de rector in het HALO-nummer van 10 februari 1923 al dat er in een vergadering van de Schoolraad werd geklaagd over de beleefdheid op school.

Moeilijke tijden dus, ook in 1967 toen er - aldus rector Van Pesch in de "Mededelingen aan de Ouders" - drugsproblemen op school waren en de werkhouding van de leerlingen te wensen overliet. Gelukkig is er intussen veel veranderd en het gaat heel goed met het Lyceum, dat nu 900 leerlingen telt. Afgelopen week is het lustrum uitbundig gevierd met veel activiteiten waarvoor een groot aantal leerlingen en leraren zich hebben ingezet. Over drie jaar leven we in het jaar 2000. Als men denkt dat alles dan anders wordt, dan is dat natuurlijk onzin. Toch kan van zo'n magisch jaartal een wonderlijke invloed uitgaan. Dat blijkt bijvoorbeeld uit een HALO-artikel uit 1927, ondertekend met H.H.: ook toen dus slechts initialen onder HALO-artikelen!

Zijn/haar fantasie over het lyceum in 2000 kan niet helemaal bewaarheid worden, maar opmerkelijk is de verwachting van deze leerling over de technische wonderen, zoals de zogenaamde televisische projectie: "met radio hóór je, met televisie zie je draadloos" De voorspelde gigantische groei zou onze school in het jaar 2000 op een leerlingental van wel 750 brengen. De rector stelt tevreden, dat voor het halen van dit aantal inmiddels een flinke krimp nodig is. Het artikel van deze H.H. staat nu in het HALO-lustrumnummer afgedrukt.

Vervolgens haalt de rector een OESO-rapport aan, waarin te lezen valt dat Nederland op het terrein van voortgezet onderwijs een soort ontwikkelingsland geworden is. Het Amsterdams is uiteraard een uitzondering. Hij noemt met name de goede sfeer, de creativiteit, flexibiliteit en vooral de onverwoestbare tradities. De naamplaten traditie is in ere hersteld. De naam van iedere geslaagde leerling hangt nu op school.

De rector is vol lof over de OLO: "voor ons ook een heel belangrijk instituut". Toch vindt hij het aantal leden laag (1000 van de 4500 bekende oud-leerlingen zijn lid). Hij roept de aanwezige niet-leden op om zich terstond aan te melden; alleen dan kan het door Paula van Cleef beheerde adressensysteem actueel blijven.

De heer Schoonveld besluit met het in 't zonnetje zetten van het OLO-bestuur en OLO-redactie. Als blijk van waardering voor wat zij hebben gedaan - niet alleen voor de organisatie van deze avond, maar ook in de afgelopen 10 jaar - reikt hij hun een bronzen penning uit, gemaakt door beeldhouwer en oud-leerling Jannes Limperg, die ook het beeld van Gunning heeft gemaakt. Op de ene kant van deze gedenkpenning de ons zo bekende klok met spreuk en op de andere kant de tekst "16E LUSTRUM PENNING 1997" en de markante kop van de eerste rector van 'Het Gunning'.

*terug in de schoolbanken:
Ivo Niehe interviewt oud-leerlingen en oud-rector Dr. Krijn*

*OLO-voorzitter Eric Ros huldigt de Porgy & Bess-
solisten Dorine van der Klei en Lieuwe Visser*

De Lustrumviering

De lustrumavond in het WTC vond ik grandioos. De toespraken, Porgy and Bess, de interviews, de videofilms, de buffetten met bal na. Ik wist van Paula dat maar een enkeling van mijn generatie zich had aangemeld, maar kende genoeg oud-lyceïsten van jongere jaren om mij niet verloren te voelen. Bovendien was de sfeer zo prima dat ook met onbekenden gezellig te praten viel. En er was veel te beleven, al was het geroezemoes achter in de centrale hal soms wel storend!

Omdat je toch hoopt oud-klasgenoten te ontmoeten ben ik ook overdag naar de school gegaan. Niet om lessen te volgen want er zijn geen leraren meer uit onze tijd, maar 's middags. Dit werd een teleurstelling. Er was een apart lokaal gereserveerd voor de generatie van vóór 1950. Ik ben er twee keer geweest maar er kwam niemand opdagen (ook niet van andere jaren). Hebben wij elkaar in de wandelgangen niet herkend of heeft mijn generatie een minder goede herinnering aan de school dan de mensen die 's avonds door Ivo Niehe geïnterviewd werden? Die deden het overigens bijna allemaal voorkomen of ze na schooltijd enorm actief waren geweest in de schoolclubs. Ik ben dat nooit geweest en heb ook niet het idee dat veel klasgenoten dat waren. Zeker in de bovenbouw-gymnasium was het na schooltijd meteen huiswerk maken en - met een korte eetpauze - was je daar al gauw tot een uur of 9 mee bezig. Ik heb zelfs het idee dat ik nooit in mijn verder - studierend en werkend - leven zo hard heb moeten werken als in die jaren, zwoegend voor het eindexamen. Een van de spreuken van Gunning was "terar dum prosim" (moge ik verteren, mits ik nuttig ben) en zo was het. Nu achteraf vraag ik mij af of dit voor mijn hele generatie gold. We leefden in de crisisjaren, er was oorlogsdreiging, er waren veel joodse leerlingen, ook uitgewekenen uit het Duitse Rijk. Het hele klimaat was anders. Je zorgde er maar voor dat je in 6 jaar je diploma kreeg. Dan had je tenminste iets om in slechtere tijden op voort te bouwen.

Desalniettemin ben ook ik er trots op oud-leerlinge van het Amsterdams te zijn. Ik hoop alleen dat mijn klasgenoten van weleer bij een volgende OLO-borrel in groter getale komen opdagen.

"Eén beeld is er dat nooit vervaagt,....", ook al deden wij eindexamen meer dan een halve eeuw geleden.

Han van der Linden-Schadd (1941)

Het lustrum

Als ik zeg "lustrum" zegt u natuurlijk "ah, het WTC", maar er was meer te doen. Niet alleen voor de leerlingen, die een vossenjacht, een feest, een show en een kermis hadden, maar ook voor ons, oud-leerlingen.

Alvorens te vertellen hoe het in het WTC was, wat de meesten van u wel weten, zal ik eerst verslag doen van de lustrumactiviteiten op school op 15 februari.

Deze dag begon voor velen met lessen op school van hun vroegere leraren. Zo had ik les van Werner Nijland, die zich opwond over de lage opkomst bij het eerste uur. Uiteraard liet hij Kant & co de revue passeren, ook kwamen Plato en zijn grot aan de beurt, en hij gaf, hoe kan het ook anders, een paar ferme trappen tegen het geloof, dat hij onlangs op het Museumplein had ontmoet.

Voor het tweede uur begaf ik me naar het lokaal van Frits Roeper, die ons eerst een pak kopieën uitdeelde met bekende gedichten en de verbeteringen daarvan door Gerrit Komrij ("denkend aan Holland zie ik waardepapieren snel door begerige vingers gaan..."). Om de beurt moesten we een gedicht voorlezen. Toen werden de gevreesde proefwerkblaadjes uitgedeeld om onze kennis van de nieuwe spelling te testen. Aangezien we de laatste tijd doodgegooid worden met pannenkoeken, werden daar weinig fouten in gemaakt. Anders was het bij de cholera-epidemie van zo_even en de insecten. Ook was de verwarring groot bij het gerst_{en}at van de beresterke p_{re}ses. Nadat het proefwerk nagekeken was en iedereen bijgekomen van de schrik, deelde Roeper spellingpiramides uit, wat iedereen reuzeleuk (of was het nou reuzenleuk?) vond.

Mijn derde uur bestond uit een les Latijn van Gerdien Boersma, die een gedicht van Catullus over het vogeltje van zijn geliefde behandelde. Ze was erg blij dat ze nu eens aan volwassenen les mocht geven, want wij zouden vast meer begrijpen van de theorie dat met dit vogeltje eigenlijk het manlijk geslachtsdeel bedoeld wordt, dan de pubers die normaal in haar klas zitten. Met moeite konden we ons gegiechel inhouden, maar we begrepen het tenminste. Bij het verlaten van het lokaal mochten we allemaal een klein boekje van een Griekse of Latijnse auteur (in vertaling!) meenemen.

Toen de lessen voorbij waren, was er in de school nog van alles te doen. Er waren trefpunten voor de verschillende generaties, maar iedereen trof elkaar elders. Er waren bars waar de consumpties drie gulden kostten en waar dus ook niemand was. Er was de aula waar het groot en tamelijk leeg was en men dus ook liever niet ging staan (althans aanvankelijk). En er was de gang waar iedereen elkaar tegenkwam, bleef staan praten, en waar het dan ook erg gezellig was.

Langzamerhand liep de school leeg, want om zes uur wilde iedereen in het WTC zijn, opgetut en wel, waar natuurlijk ook nog enige tijd voor nodig was. Afijn, toen iedereen opgetut was, kon het feest beginnen. We werden feestelijk ontvangen door een dienblad met lege glazen en later ook met drankjes. Toen we in ons programmaboekje keken, lazen we dat we in het Strawinsky restaurant jaargenoten zouden ontmoeten. Nou, nou, wat waren er veel jaargenoten in het restaurant, alleen niet de onze. Enigszins terneergeslagen

("We zouden toch niet de enige dertigminners zijn?") gingen we naar de centrale hal, waar Olaf Post achter de piano zat. Toch een leeftijdgenoot! We waren hem bijna om de hals gevlogen. Later kwamen we er gelukkig nog (maar liefst) drie tegen. Het wachten was op de toespraakjes. Gelukkig was er in de zaal genoeg te zien; "Ach néé, Henk! (spreek uit Hânk) Wat ééééénig, lieve héééemel wat heb ik jóú lang niet gezien!" en Henk, haastig zoekend naar het naamplakkertje van de dame tegenover hem; "Goh, eh... M... eh, Marloes, wat leuk." "Henk, ik kom bij je zitten, ik ga even Ineke en Marjan halen, gut, wat leuk... Henk...oude Henk.", Henk vindt het niet leuk dat hij oud genoemd wordt en aan zijn gezicht te zien vindt hij het ook niet leuk dat Marloes Ineke en Marjan gaat halen. Gelukkig voor Henk komt Wieke Haitsma Mulier, onze gastvrouw (wat enig), op en vraagt om aandacht. Zij kondigt Ed van Thijn aan als eerste spreker. Deze begint zijn verhaal met te vertellen dat op het vorige lustrum de burgemeester van Amsterdam op zijn plaats stond (balen dat ik toen nog geen oud-leerling was, want we hadden toen nog wel zo'n leuke burgemeester), de zaal moest lachen en de stemming zat er meteen in (ook bij Henk). De tweede spreker was Roel Schoonveld, die zijn speech begon met het bekende "Jongens en meisjes..." en weer moest de zaal lachen, maar eigenlijk kon men de aandacht niet zo goed bij de sprekers houden, want het volgende punt op het programma was het schoollied. Eindelijk, eindelijk mocht men weer het schoollied zingen. Iedereen stond op (ik verbaas me nergens meer over) en zong uit volle borst mee.

de uitvoerenden van 5 delen uit Porgy & Bess

Toen de zaal uitgezongen was, was de beurt aan het koor, dat echt kon zingen. Helaas was de akoestiek niet zo goed, dat de hele zaal het koor en het orkest kon horen. Dat was jammer, want ze zongen en speelden erg mooi. Ik heb het wel een beetje gehoord, want ik zat redelijk vooraan (net achter Henk en Marloes, weet u wel?), maar de achterste rijen moeten gedacht hebben dat Lieuwe Visser, Dorine

van der Klei en Marieke Visser-Gorter a capella zongen. Dat was trouwens ook niet erg geweest, want ze zongen erg mooi (alsof ze er op uitgekozen waren!), maar ja zo'n orkest zet je ook niet voor de grap neer. Volgende lustrum toch maar weer in het Concertgebouw. Na de muziek kwam de speech van Eric Ros, die de pech had de laatste spreker voor het eten te zijn. Men had op het programma gezien dat het buffet het volgende onderdeel was en begon dus zenuwachtig op de stoelen heen en weer te schuiven. Toen Eric Ros uitgesproken was en ook Wieke Haitsma Mulier het podium betreden en weer verlaten had, schoot iedereen als een pijl uit een boog richting buffetten.

In de New York Banquet Zaal en de Trade Lobby had men genoeg tijd om met iedereen bij te praten, daar waren de rijen lang genoeg voor. In de rij staan is heel leerzaam; je leert vooral veel voordring-trucjes. Deze varieerden van het naar een willekeurig persoon voorin de rij toelopen, enthousiast "Hé, Jan-Jaap! Da's lang geleden!" roepen en vervolgens op gedempte toon uitleggen dat u zich niet vergist had, maar gewoon ook graag voorin de rij wou staan, tot het achteloos langs de rij lopen met een gut-wat-een-mooi-plafond-uitdrukking, zijdelings de rij in schuiven en dan doen of u daar de hele tijd al stond. Maar het eten was het wachten waard. Vooral de toetjes en het leuke was dat niemand er wat van zei als je nog een toetje nam (en nog een en...). Minder leuk was dat Verhaaf-catering zich voor had genomen vooral op de wijn flinke winst te maken. Maar gelukkig waren de WC's gratis en het water lekker, dus er was niks aan de hand. Toen de toetjes wat gezakt waren, begaf ik me naar de dansvloer om tot de conclusie te komen dat dansen op oude muziek lastiger is dan het lijkt, zeker met een volle maag.

Net toen ik mijn laatste consumptiebon voor een biertje had ingeruild en besloten had het feestgedruis en de moeilijke muziek binnenkort achter me te laten, hoorde ik ergens ver weg muziek vandaan komen met meer dan vijf beats per minuut. Toen ik dichterbij kwam, was ik blij verrast een nummer te horen dat ik kende, het was zowaar een modern liedje! Snel sloeg ik mijn bier achterover en spoedde mij naar de dansvloer om dit mooie moment maar niet te missen, je weet maar nooit hoe lang het duurt. Toen het liedje was afgelopen kwam er nog een nieuw nummer en nog een en nog een en op eens waren er ook allemaal jonge mensen en kon mijn avond eigenlijk pas beginnen. Al met al een zeer geslaagde dag dus, ook voor Henk.

Esther Geerling (1995)

Olaf Post (1996) kondigt aan wat hij gaat spelen: Chopin Opus 25 laatste etude

VAK-TAAL

Mevrouw F.H. van Katwijk-Knapp over haar vak.

In het kader van het zestiende lustrum bezochten de docenten Ellen Stinis en Rob Hendriks oud-docente Friede van Katwijk-Knapp voor een bijzondere aflevering van VAK-TAAL.

NEDERLANDS

"Als je altijd prettig vindt wat je doet, dan doe je altijd wat je prettig vindt!"

Een grijze, gure dag in Zutphen. Een indrukwekkend gerestaureerde St. Walburgskerk en een voorname Librije herinneren aan de lange historie van de oude Hanzestad. Iets buiten het centrum langs de 90 meter brede IJssel die traag door oneindig Gelderland gaat, een middelhoog flatgebouw. De lift zweeft geruisloos omhoog naar de vierde verdieping en dan is het afgelopen met de rust...

Een wat oudere dame begroet ons hartelijk en laat ons binnen in haar woning. Met gepaste trots ziet ze hoe we meteen bewonderend kijken naar haar kamerbrede uitzicht op de rivier. Dan volgt er een bijna tweeënehalf uur durende monoloog die alleen onderbroken wordt voor koffie en afgesloten met: "En willen jullie nu een borreltje, kinderen?"

De nu 94-jarige Friede van Katwijk-Knapp bracht haar jeugd door in Zutphen. Haar vader, eigenaar van een groot accountantskantoor in de stad, liet zijn enig kind naar het plaatselijk gymnasium gaan, 60 leerlingen groot.

Ze moest wel eerst zeven jaar lagere school doorlopen - dat in tegenstelling tot jongens, die al na zes jaar naar de middelbare school mochten - voor ze met nog één ander meisje aan haar opleiding kon beginnen.

Met een enthousiaste dictie en een uiterst verzorgd taalgebruik vertelt ze, dat ze eigenlijk in alle vakken geïnteresseerd was, maar dat vooral het vertalen van klassieke teksten haar veel plezier bezorgde.

Om te studeren vertrekt ze naar Amsterdam, toen "eigenlijk een heel brave stad", en beleeft daar een uitbundige tijd met allerlei jonge geestverwanten, musici, kunstenaars en literatoren.

Ze ontmoet, voor een neerlandicus om van te watertanden, Slauerhoff, Nijhoff, Ter Braak en Binnendijk en ze is regelmatig te vinden in De Kring, de plek waar artistiek Amsterdam bij elkaar komt.

Op aanraden van haar maatje Dirk Binnendijk (later docent op het Vossius en bekend van de 'vorm of vent - discussie' met Menno Ter Braak - RH) begint ze aan de studie Nederlands, gecombineerd met geschiedenis. Als ze bezig is met haar doctoraalscriptie over Melis Stoke, raakt ze echter volledig "swept off my feet". Verschrikkelijk verliefd stopt ze met haar studie en vertrekt met haar aanstaande, een ingenieur, naar Indië. Daar baart ze vijf kinderen en maakt de gruwelen van de tweede wereldoorlog mee. Haar man wordt vermoord door Indonesische opstandelingen en ze wacht dan nog twee jaar op de bevestiging van zijn dood voor ze, 38 kilo licht, vanuit Batavia naar Holland vaart. Haar oudste dochter - net als haar moeder 20 jaar eerder - gevallen voor de liefde, blijft achter.

Op 9 augustus 1948 arriveert ze in Amsterdam - ze heeft dan al een open sollicitatie gestuurd naar het Departement van Onderwijs - en 3 september begint ze als docente op het Maerlantlyceum in Den Haag! Friede van Katwijk is 44, weduwe met vier kinderen en reist een jaar lang met de trein van 7.05 's ochtends naar haar school. Maar ze vindt lesgeven "enig", al is haar financieel noodzakelijk uitstapje naar de 4-jarige Handelsschool met allemaal niet in cultuur geïnteresseerde grote jongens geen succes. Dan haalt Gunning haar naar Het Amsterdams Lyceum en begint ze aan 20 jaar onderwijs op onze school. Met de rector kan ze het uitstekend vinden en al die tijd heeft ze het naar haar zeggen "heerlijk gehad" met kinderen en collega's. Even dreigt er een kink in de kabel te komen, als een oekaze uit Den Haag scholen verplicht onbevoegde leraren te ontslaan. Het gesprek met de Inspecteur, "een zwijgende nee-schudder en een onmogelijke man volgens Gunning", loopt echter goed af, omdat ze aantoonde dat ze in tegenstelling tot ongediplomeerde advocaten bijvoorbeeld al vier jaar lang gewoon 'goed' functioneert.

Na haar vaste aanstelling werkt ze met totale inzet onder drie rectoren, Gunning, Van den Broek en Van Pesch. Hoewel mevrouw Van Katwijk de eerste maar vier jaar heeft meegemaakt, was hij volgens haar de beste. Zijn visie op onderwijs sprak haar het meest aan, al waarschuwden ze haar in Den Haag ("op die school zetten de leerlingen de leraren op de gang") en vonden sommige collega's, dat hij de leerlingen voortrok boven zijn personeel. In de klassen 1, 2 en 3 gaf ze Nederlands en ook geschiedenis.

- En wat deed u in uw lessen Nederlands?

"Van alles, maar ik was veel bezig met grammatika en spelling (uit Van Appeldonk & De Jong). Dat kon ik de leerlingen goed uitleggen en ze begrepen het ook! Mijn bekendste ontleedzin was 'Als je altijd prettig vindt wat je doet, dan doe je altijd wat je prettig vindt.' Maar ik werkte verder met Epiek en Lyriek van Van Leeuwen en er werd ook veel gelezen. Bovendien was ik dol op het maken van sinterklaasverzen. De laatste vier, vijf weken gaf ik wat theorie en besteedden we veel tijd aan gedichten voor 5 december."

- Kunt u vertellen, wat er zoal gelezen werd?

"Nou, je had De Katjangs voor de laagste klassen, boeken van Aart van der Leeuw en van Van Schendel. Soms las ik voor uit de Camera Obscura en dat snapten ze dan toch! En er was een leesboek met allerlei korte fragmenten".

- *Wat heeft u gedaan met de romans van de 'grote' literaire schrijvers van na de oorlog?*
 "Ik heb er wel uit gelezen met de kinderen; Wolkers en Reve, ze stoorden zich niet aan taboes, al die intimiteiten, ze schonden heilige plekken. Blijf eraf! En zo'n Vestdijk - geen piëteit! In m'n hart wilde ik, dat mijn klassen het niet lazen."

- *Uit de verhalen komt u naar voren als een soort moeder voor de leerlingen ...*

"Dat klopt, dat was ik ook. Vooral de eerste klassertjes zochten vaak zo'n steun en veiligheid. En als een boompje scheef groeit, zet je er een stokje langs. Dan groeit het vanzelf weer recht.

Maar ik kon ook heel goed streng zijn. Bleef iemand 'werd' met dt schrijven, dan rekende ik dat steeds zwaarder. Kinderen die hun boek vergaten, moesten betalen. "Ik heb mijn boek vergeten": 5 cent, en "Ik ben mijn boek vergeten": 6 cent. Aan het eind van het schooljaar kocht ik chocola-repen van het geld en die gooidde ik de laatste les de klas in. Dat was ontzettend leuk!"

- *Wolkenland?*

"Altijd heel gezellig: de feestavond op vrijdag en nooit viel er een onvertogen woord! Maar ik gaf ze ook geen kans; de deur bij de meisjes ging stijf dicht en ze mochten ook niet snoepen op de slaapkamers, want dan sliepen ze niet! Wanneer de leerlingen in bed lagen, dronken we vaak tot laat een cognacje. Ik telde de dagen wel altijd af, ik was bekaft, als we zaterdag terugreidsen."

- *Kunt u nog wat zeggen over leerlingen aan wie u heeft lesgegeven?*

"Al die namen! Maar ik had Ernst Hirsch Ballin in de derde klas, heel intelligent! En in dezelfde klas zat Marten Kircz. Een eigenwijs ventje! Hij was goed, heel knap! Ook vooruitstrevend in zijn literaire smaak."

- *U heeft nogal wat collega's gehad in al die jaren...*

"Ja, natuurlijk! Thiebout, Crevels, de Van Drunens, Van den Bos, Klauwers. Toen ik begon met lesgeven, was Lulofs net klaar, maar Nijland en Schraa waren nog bezig met afstuderen. En Harry Bosch. Eigenwijs en toch een enige vent! Op het vakgebied waren we het vaak oneens: bij hem mocht plat Amsterdams. Ik dacht: "Die bekeert zich nog wel!"

- *Er wordt tegenwoordig behoorlijk geklaagd over de zwaarte van het lerarenberoep; hoe was dat in uw tijd?*

"Als ik thuiskwam, was ik doodmoe. Het is een slopend beroep. Ik had me de hele dag volledig gegeven en dan 's avonds nog de correctie... Je had toen net zo goed grote klassen, één keer 32 leerlingen! We moesten surveilleren, zelfs op mijn twintigste trouwdag, en kruisjesrapporten waren er ook. Maar vergaderen vond ik leuk - je kon dan eens goed over de kinderen praten. Gelukkig heb ik nooit zelf hoeven koken, omdat ik mijn moeder in huis had, die het eten klaarmaakte."

- *Uw eigen zonen zaten ook op Het Amsterdams...*

"Ja, Frits en Ab zaten op school. Toen Frits regent was, straalde dat ook op mij af, geweldig!"

- *Waar gaf u les?*

"Ik zat altijd in lokaal IX, een heerlijk lokaal."

- *Tegenwoordig wordt er veel gesproken over onderwijsvernieuwing. Gebeurde dat toen ook?*

"Er was een tekenleraar, De Leeuw, aangesteld om te 'leren leren'. Maar ik wist niet hoe dat nou moest. Nog zelfstandiger? Ik vond de leerlingen al zo zelfstandig!"

- *Wat vond u zo boeiend aan het leven op school?*

"Och kindje. Ik vond alles leuk! Ik kon van alles zo écht genieten. Maar het volleybal na schooltijd en vooral het toneelspelen vond ik verrukkelijk. De feesten, de lustra en de opvoeringen met Piet Schraa en Jan Tjepkema. In 1966 'Je kunt het toch niet meenemen'."

- *Vond u het erg om te moeten stoppen?*

"Ik was heel blij toen ik nog iets langer mocht doorwerken. Maar ik miste daarna de school niet. Ik kon me eindelijk bezighouden met mijn kinderen en kleinkinderen, ik begon te vertalen. Latijn. Caesar. En binnenkort komen de door mij vertaalde eerste tien delen van Livius uit. En ik heb nog vier jaar voor mijn moeder gekookt voor ze op 96-jarige leeftijd is overleden." (Friede kreeg bij haar afscheid een kookboek van de school - RH)

Inmiddels is Friede van Katwijk-Knapp zo'n kleine dertig jaar geleden vertrokken van Het Amsterdams Lyceum en woont ze al weer twintig jaar in Zutphen. In 1948 verdiende ze f 180,- per maand - haar pensioen nu is daarvan een veelvoud!

Haar opvolger heette Frits Roeper.

Ze maakt zich zorgen over het feit dat de wereld steeds harder wordt en dat ze niet meer zo gemakkelijk loopt als vroeger. Ze koestert zich in de weelde van een enorme hoeveelheid achter-, klein- en gewone kinderen. Ze lacht meisjesachtig, als we praten over het komende lustrum. "Misschien kom ik weer - dat zouden ze wel leuk vinden!"

Allicht, Friede!

foto: Eric Zwijnenberg

"Mij dunkt, wij kunnen beter 2 Lyceumliederen hebben dan geen enkel."

EEN LYCEUMLIED EN EEN SCHOOLIED

Dat een school een schoolied heeft, is misschien niet ongewoon, dat een school er twee heeft, dat is ongetwijfeld heel bijzonder.

In de herfst van 1924 vertrok rector Gunning naar Nederlandsch Indië om er een studiereis te maken. Op een avond in februari 1925 schreef hij daar in de tropen de tekst voor een schoolied: *'op mijn reis werd ik meer dan overtuigd hoe noodig het is dat wij op onze Hollandsche scholen veel meer zingen dan gebruikelijk is.'*

Het werd een lied met als thema de schoolspreuk: *Potius Deficere Quam Desperare*: het is beter fouten te maken dan de moed te verliezen.

De tekst werd op muziek gezet door de componist Fred Roeske, die van 1922 tot 1934 muziekleraar aan Het Amsterdams was.

Het lied had twee versies, één voor het verwelkomen van nieuwe leerlingen en één bij het afscheid van de vertrekkende.

Komt, laat blij ons lied weerklinken.
Ons bindt hechte band te saam:
Al wat eerlijk, trouw en waar is
Zegt ons de Lyceum-naam.
Tot ons allen komt de roepstem:
Wat gij zegt of wat gij doet,
Handhaaft trouw steeds onze leuze:
"Wanhoopt nooit, houdt altijd moed!"

Komt, weest welkom in ons midden!
Onze rijen vult gij aan;
Blijft steeds trouw aan ons Lyceum,
Volgt ons op de rechte baan.
Helpen wij elkander voorwaarts,
Vat met ons het doel in 't oog:
Houdt met ons de leuze heilig:
"Wanhoopt nooit, heft 't hoofd omhoog."

Van de afscheidsversie volgt hier alleen het tweede couplet. Hierbij tekende Gunning aan: *dit kan ook gezongen worden bij de Oudejaarssamenkomst, waarbij dan voor het 'U' in de regels 5 en 6 'ons' moet worden gelezen.*

Komt voor 't laatst de kring gesloten,
Nu het uur van scheiden slaat;
Jaren komen en gaan henen,
Veel verandert, veel vergaat!
Maar welk lot U ook moog' wachten,
't Ga U slecht of 't ga U goed,
Houdt steeds vast aan onze leuze:
"Wanhoopt nooit, houdt altijd moed!"

Wat de rector, zo ver van huis, in februari niet kon weten, is dat de redactie van de HALO ondertussen in het Kerstnummer van 1924 een eigen schoollied had gepubliceerd. De tekst was van Nico van der Ley, de muziek van de begaafde Jacques du Mosch. Beiden waren toen leerling van de zesde klas.

Halo, op 't feestelijk samenzijn
Een krachtig, fris lied, Lyceisten!
Wij willen zien de zonneshijn,
Wij willen zijn idealisten.

Met stemmen van metaal en staal
Verklanken wij onz' eigen tale,
Zolang nog onze gouden jeugd
Ons kennis schenkt en levensvreugde.

Waar ook de levensstorm ons jaagt,
Ons heendraagt over wereldzeeën,
Eén beeld is er dat nooit vervaagt,
Dat is ons goed, ons trouw Lyceum!

Het lied van de twee jongens werd meteen een groot succes, een meezinger die het in populariteit won van Gunnings Lyceumlied. Overigens maakte de rector daar geen enkel probleem van.

"Mij dunkt, wij kunnen beter 2 Lyceumliederen hebben dan geen enkel", schreef hij in de HALO van 2 mei 1925. Bij het feestelijk einde van de cursus stonden ze dan ook beide op het programma, eerst het Schoollied en na de pauze het Lyceumlied.

In het jaarboekje van 1971 stonden ze beide voor de laatste keer afgedrukt. Gezongen worden ze sindsdien door leerlingen niet meer, maar onze wat oudere oud-leerlingen zullen op het lustrum ongetwijfeld met een hart vol nostalgie de beide teksten meezingen.

Gerdien Boersma

...en zo geschiedde: beide liederen werden meegezongen,
onder aanvoering van Dorine en Lieuwe, met aan de vleugel Polo de Haas

Dr. Henk Brugmans

Ons bereikte het bericht dat op ruim 90-jarige leeftijd op 12 maart in zijn woonplaats Brugge is overleden Prof. Dr. H. Brugmans.

Met hem ging niet alleen een oud-leerling heen uit de beginjaren van onze school (1918-1925), maar ook een oud-docent die tijdens de bezettingsjaren korte tijd als leraar Frans aan ons lyceum was verbonden.

In zijn boek "Wij, Europa" (1989) vertelt Henk Brugmans over zijn schooltijd onder meer: "Het Amsterdams Lyceum was 'modern'. De rector, Dr. C.P. Gunning, was een man met fantasie. Hij vond dat je, komend van de lagere school, niet direct kon kiezen tussen de verschillende programma's. Als je dus de gymnasiumkant op wilde, moest je pas in de derde klas met Grieks en Latijn beginnen. De eerste twee waren 'onderbouw'. De klassieken werden dus in ijltempo geleerd; de resultaten waren er niet minder om.

Er bestonden veel schoolverenigingen, voor sport, fotografie, natuuronderzoek, schaken en zeilen. Een leraar deed erin mee, maar we bestuurden de club toch zelf. Ook ben ik redacteur geweest van de schoolkrant HALO. Ik schreef er literaire stukjes in en een paar (al te) persoonlijke schetsjes. Toen ik aftrad werd ik bedankt met de kanttekening dat er wel allerlei kritiek op mij was geweest. In elk geval: de rector liet ons volle vrijheid. Ik heb vaak aan hem gedacht toen ik zelf rector was aan het Europa-College. Zoals wij lachten om de eigenaardigheden van Gunning (ik kon hem levensecht imiteren), zo deden de studenten het ook om mij. In het College heb ik uitstekende imitatoren gehad".

Na zijn promotie in 1934 in de Romaanse Taal en Letterkunde bekleedde Brugmans veel politieke functies, waaraan een einde kwam door de Duitse bezetting. Hij ging weer les geven en kwam in 1941 op zijn oude school terug als docent Frans.

In één van onze eerste OLO-bulletins (januari 1989) schrijft hij hierover:

"Helaas was dat een korte vreugde, want op 4 mei 1942 werd ik gearresteerd. Ik ging als gijzelaar naar St. Michielsgestel. Trouwens, daarvoor had ik al een huiszoeking van de Gestapo beleefd. Zo ging het in die jaren. Toen ik weggeroepen werd ("uw vrouw belt net op of u wilt thuiskomen") gaf ik les in Vijf Gymnasium. De leerlingen zeiden: "Nou, we hopen dat we u maandag weer terugzien". Zo nuchter gingen jongeren toen om met huiszoekingen en arrestaties.

In april 1944 werd ik, ter ere van 'Führersgeburtsdag' entlassen'. Nog even heb ik wat les gegeven, maar al gauw was het om allerlei klandestiene redenen beter om onder te duiken. Trouwens, het werk op school was vrijwel onmogelijk geworden. Nog even heb ik de jongens en meisjes in de klas gezien, op klompen omdat er geen leer meer voorradig was."

Tijdens zijn verblijf in het gijzelaarskamp werden zijn lessen waargenomen door zijn toenmalige echtgenote, mevrouw Brugmans-Kan.

Na de bevrijding kwam de heer Brugmans niet op school terug. Hij werd hoogleraar in de Franse letteren in Utrecht, maar bekleedde daarnaast ook verschillende politieke functies. Zijn afwisselende loopbaan beëindigde hij als rector van het Europa-College in Brugge, waar hij in 1972 werd gepensioneerd.

Zijn oud-leerlingen zullen zich de heer Brugmans blijven herinneren als een interessante en vooral sympathieke docent met grote liefde voor zijn vak.

Paula van Cleef-Joachimsthal (1943)

In memoriam mevrouw E. Beer-Sieburgh

In december 1996 is overleden mevrouw Emmy Beer-Sieburgh, van 1956 tot 1981 lerares natuurkunde aan Het Amsterdams Lyceum.

Ik herinner me vooral haar komst nog heel levendig. In 1956 was de rector (Van den Broek) ziek, Van Pesch was waarnemend rector en ik tijdelijk conrector.

Het was een van de eerste sollicitatiegesprekken die ik moest voeren. Zij was de enige sollicitant die in aanmerking kwam, volledig bevoegd en met ervaring.

Vijf en twintig jaar heb ik met haar samengewerkt.

Toen het bericht van haar overlijden mij bereikte, had ik telefonisch contact met haar (en mijn) oud-leerling Eric Zwijnenberg. Hij schreef ook een in memoriam, waaruit ik zou kunnen putten om enige herinneringen aan mevrouw Beer op te halen.

Hierna laat ik echter het gehele stuk van Eric volgen, het geeft een goed beeld van deze eerste vrouwelijke docent natuurkunde aan ons Lyceum.

Dr. G.C. Krijn

Ter herinnering aan mevrouw Beer

In de derde tot en met de zesde klas van de HBS-B (1960-1964) heb ik natuurkunde gehad van mevrouw Beer. Natuurkunde van een lerares was in die tijd toch wel iets bijzonders. Zelfs tegenwoordig, ondanks alle inspanningen om meer meisjes voor de exacte vakken te laten kiezen, zijn vrouwelijke docenten natuurkunde ver in de minderheid. In de zestiger jaren was het helemaal iets bijzonders.

Of het komt door de invloed van mevrouw Beer weet ik niet, maar in ieder geval lag natuurkunde mij wel. Na de HBS ben ik het ook (met sterrenkunde) aan de universiteit gaan studeren, en inmiddels ben ik al weer bijna 20 jaar leraar natuurkunde aan de sector Techniek van de Hogeschool Alkmaar.

Mevrouw Beer. Ik zie haar nog goed voor me; gezeten op de oude, hoge houten leraarsstoel voor de klas, in het "amfilokaal" natuurkunde. Sommige dingen heb ik wel van haar overgenomen, zoals haar kenmerkende uitspraak "Terug naar de fysica!" wanneer ze, al dan niet door toedoen van leerlingen, in de les een beetje was afgedwaald, en de aandacht weer bij de les wilde hebben.

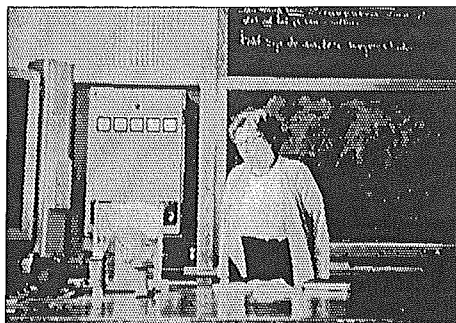

foto: Eric Zwijnenberg

Verder is mij nog een verhaal bijgebleven dat ze vertelde bij de behandeling van golven. Ze deed ons een methode aan de hand om op ruitjespapier snel een sinus te kunnen schetsen. Als je dat een keertje geoefend hebt word je daar heel handig in, vertelde ze, en vervolgde met: "Ik doe het zelfs met een vinger op de beslagen tegeltjes in de badkamer." Hilariteit natuurlijk, en die oogst ik nu, 35 jaar later, nog steeds als ik bij de behandeling van golven in mijn klas vertel hoe ik vroeger van mijn natuurkundelerares heb geleerd hoe je snel een sinus kunt tekenen op de tegeltjes in de badcel...

In het maken van repetities was ze heel nauwgezet. Ze hield er een enorm kaartsysteem op na, waarin ze alle vragen en vraagstukken, gerubriceerd naar onderwerp, bewaarde. En waar ze bij latere proefwerken weer eens op kon terugvallen. Ook dat idee heb ik van haar overgenomen.

Voorts vertelde ze vaak over haar brieven aan de uitgever van de natuurkundeboeken, als ze weer eens fouten had ontdekt of het niet eens was met de manier waarop iets werd behandeld. Ook die eigenschap heb ik van haar overgenomen, realiseer ik me nu.

Wanneer er wel eens grapjes over beren of over haar naam werden gemaakt, zei ze steevast: "maar jullie vergeten dat ik niet als Beer geboren ben!" (Haar meisjesnaam was Sieburgh).

Ze kon ook heel eerlijk zijn over dingen die ze niet wist. Toen er nieuwe natuurkunde programma's in de maak waren, waarin ook een stukje theorie van halfgeleiders en transistoren zou komen, vroeg ze zich ook hardop af hoe ze daar ooit les in moest geven; "Daar heb ik bij mijn studie nooit iets over gehad."

Demonstratieproeven liet ze in de regel over aan de amanuensis, de heer Doods. Die demonstreerde nog vrolijk de proef van Torricelli met een buis en een open bak met kwik waar hij zijn vinger in dompelde. Over de gevaren van kwikdamp had nog niemand gehoord...

Leerlingenpractica bestonden toen nog niet, ondanks het feit dat er wel de nodige apparatuur in veelvoud aanwezig was. Slechts éénmaal deden wij zelf een proef: het bepalen van de beeldafstand van een kaars bij een lens of een spiegel. Ze gaf overigens wel zonder meer toestemming aan mij om eens een universeelmeter mee naar huis te nemen, zodat ik thuis wat kon spelen met het meten van stroom, spanning en weerstand.

Na mijn studie heb ik haar later nog een keer thuis aan de Olympiaweg opgezocht. Ze was toen al gepensioneerd. We spraken wat over de "goeie ouwe tijd", en ze vond het wel leuk om te horen dat ik in haar voetsporen was verdergegaan.

Overigens heb ik best wel respect voor haar leraarstaak in die tijd; zonder al die moderne didactisch verantwoorde hulpmiddelen, zonder overheadprojector met fraaie sheets, zonder practicum, alleen met een bord en een krijtje. En met een boek (Doornenbal en Nijhoff) waarin het taalgebruik en de lange zinnen bepaald niet inspirerend overkwamen. ("Onze meting heeft hierin bestaan, dat we de te meten lengte hebben vergeleken met een andere lengte, die als eenheid is aangenomen". U ziet, ik heb het boek nog bewaard!) Ze was dan ook zeer gelukkig toen op zeker moment werd overgestapt op een modernere methode (Schweers en Van Vianen), al kostte dat haar onnoemelijk veel vrije tijd; allemaal nieuwe vraagstukken die ze eerst zelf wilde maken. Lerarenhandleidingen bestonden er toen nog niet.

Al met al kijk ik met plezier terug op haar lessen, en ik was er toch wel even stil van toen ik vernam dat ze vorig jaar december was overleden.

Mevrouw Beer, bedankt voor de inspanningen die u zich getroost hebt om ons wat bij te brengen van natuurkunde. "Terug naar de fysica"; ik zal het blijven zeggen tegen een nieuwe generatie, en daarbij steeds aan u terugdenken.

Eric Zwijnenberg (1964)

Speciale uitgave van "De Sliffer".

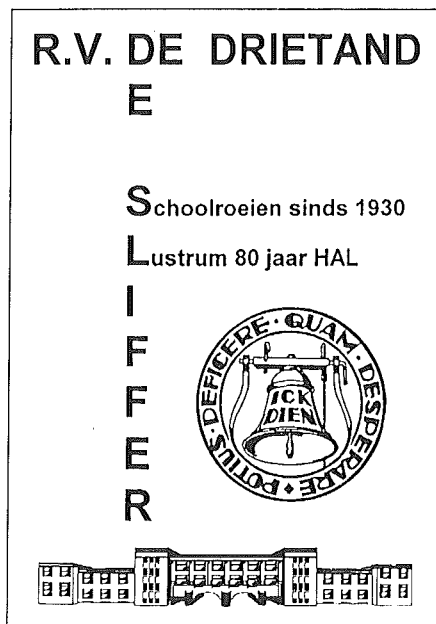
De Drietand heeft sinds 1971 een clubblad "De Sliffer" genaamd. Dit blad kent vele verschijningsvormen, sterk afhankelijk van de omstandigheden en de redactionele bezetting. Ter gelegenheid van het 80-jarig bestaan van Het Amsterdams Lyceum is er een speciale uitgave van De Sliffer verschenen. Aanleiding was, naast het Lustrum, de vondst van een ordner met archiefstukken van De Drietand uit de periode 1938 tot 1946. Samen met het archief van Ronald Boelen, vormde dit een uitgelezen kans om de ontwikkeling van De Drietand vrijwel vanaf het begin te schetsen. Het nummer telt 35 bladzijden en veel foto's.

Dankzij het uitstekende adressenbestand dat de O.L.O. nauwgezet bijhoudt, kon ik vrijwel iedereen, die in dit speciale nummer of in de ordner van 1938/1946, wordt genoemd een exemplaar toesturen. Dat heeft al een aantal uitermate aardige reacties opgeleverd.

Bijvoorbeeld van mevrouw M.A. Stomps-Hissink (Molly), die zich de oprichtingsbijeenkomst van De Drietand nog herinnerde. En van mevrouw Th. M. van Marle-Lambrechtsen (Dorrie), die de belangrijke sturende rol van Gunning noemt. Hij wordt door meerdere oud-leden genoemd. Bijvoorbeeld dat hij wel tijdens trainingen langs de kant mee fietste, luidkeels aanwijzingen roepend, of dat hij mee roeide naar Abcoude, picknickmand gereed, dan wel dat hij roeiers, die voor De Drietand wedstrijden hadden gewonnen, de volgende dag in de klas een ferme handdruk kwam geven.

Het unieke feit dat er nog steeds een uitwisseling mogelijk is tussen de huidige leden en de oprichters, samen met deelnemers uit alle perioden daartussen, maakt dat het bijhouden van het archiefje van de club belangrijk is geworden. Uitbreiding ervan trouwens ook. Mocht u nog verhalen hebben, of materiaal dat u wilt afstaan aan dat archief, dan vraag ik u vriendelijk met mij hierover contact op te nemen. Al diegenen die tot nu toe reageerden, dank ik hierbij hartelijk voor hun spontane bijdragen.

Wilt u ook een exemplaar van dit lustrumnummer van "De Sliffer" toegestuurd krijgen, stuurt u mij dan via Het Amsterdams Lyceum een briefje met een duidelijke vermelding van uw naam en adres. Uw verzoek kunt u ook per e-mail doen; ik ben bereikbaar bij eerkens@xs4all.nl.

F. Eerkens, docent natuurkunde,
beschermer R.V. De Drietand

Het zal onze lezers niet zijn ontgaan dat er regelmatig in het OLO-bulletin een artikel staat afgedrukt, overgenomen uit het kwartaalblad "MEDEDELINGEN", bestemd voor de ouders. Het is een voortzetting van "Mededelingen aan de Ouders", dat omstreeks 1920 het levenslicht zag.

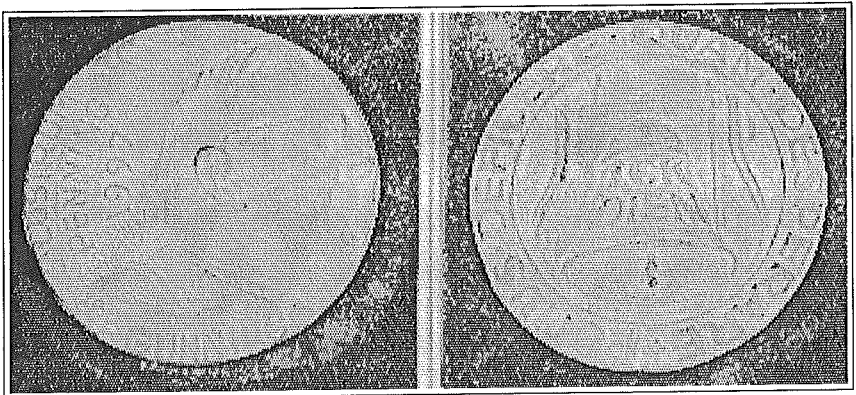
Oorspronkelijk had Gunning in HALO een eigen rubriek met zakelijke en onderwijskundige berichten, maar na een poosje protesteerden de leerlingen daartegen. Ze verzochten de rector deze zaken voortaan in een eigen uitgave te publiceren.

Anders dan vroeger is het nu een levendig blad; behalve de verplichte opsomming van data, roosters en andere noodzakelijke gegevens, verslagen van de vele buitenschoolse activiteiten, foto's en de regelmatig terugkomende rubriek VAK-TAAL, waarin één der docenten vertelt over het vak.

In het laatste nummer van 1996 kwam nu eens een oud-docente, mevrouw Van Katwijk, aan 't woord. Het interview door twee docenten staat in dit bulletin afgedrukt.

Ook het stuk waarin de geschiedenis van de schoolliederen onder de loep werd genomen, is uit dit nummer van de "MEDEDELINGEN" afkomstig.

PvC

de door Jannes Limperg ontworpen gedenkpenning

Van het secretariaat

Adresboek

Het adresboek editie 1997 kunt u bestellen bij het OLO-secretariaat, waarna het u wordt toegestuurd met een acceptgiro ad f 10,- (incl. f 5,- portokosten).

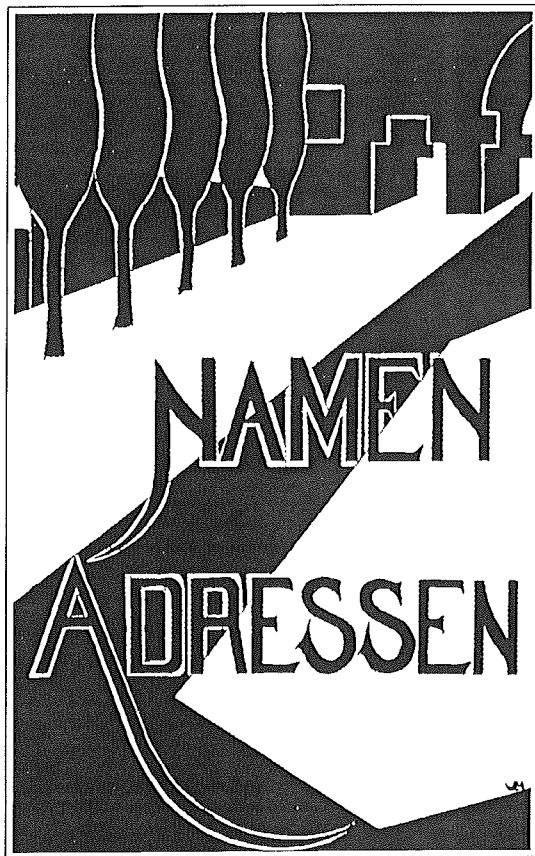
E-mail

Omdat steeds meer van deze wijze van communiceren gebruik wordt gemaakt, willen we deze adressen toevoegen aan ons bestand en deze ook opnemen in het volgend jaar uit te geven supplement. Wie prijs stelt op deze vermelding mag het E-mail-adres opgeven aan het OLO-secretariaat.

Door diverse bezitters van het adresboek werd ons verzocht om in de bulletins de namen te vermelden van oud-leerlingen die wel in de lijst voorkomen, maar intussen helaas niet meer in ons midden zijn. We hebben besloten deze suggestie op te volgen en voortaan de namen van overleden oud-leerlingen in het bulletin te vermelden.

in memoriam

Maria Newton-Noordenbos (1932)
Ben Weehuizen (1937)
Claas van Gellicum (1954)
Gjalt Houtman (1943)
Henk Brugmans (1925), oud docent
Mia Besier-Visser (1951)
Hanny von Bernuth-de Marez Oyens (1927)
Frank Liefstinck (1923)
Wibo Verdonck (1946)
Koos Pot-Keegstra (1927)

De omslag van deze adreslijst - nu "jaarboekje" geheten - zal door velen van u worden herkend. Misschien ligt het nog wel ergens in een kast, temidden van andere dierbare reliquieën. Maar weinigen zullen weten dat de tekening in 1928 is ontworpen door de toenmalige V-gymnasium leerling Wim Ter Meulen, wiens initialen WtM duidelijk leesbaar zijn.

Dit ontwerp is vrijwel jaarlijks gebruikt tot en met het cursusjaar 1942/43 en daarna weer van 1949/50 tot en met 1954/55.

Het origineel van de tekening op posterformaat heeft de heer Ter Meulen onlangs weer ergens in zijn huis teruggevonden.

